Р Е Ш Е Н И Е
№ 40180

гр. София, 16.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова
ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Адриан Янев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5629** по описа за **2026** година докладвано от съдия Евгения Баева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационната жалба на Директора на Дирекция „Трудова мобилност“ към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ - С., срещу Решение от 03.12.2026 година, постановено по НАХД № 16687/2024 година по описа на Районен съд – София.
Жалбоподателят твърди, че решението е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че въззивният съд не е установил относимите факти, поради което е направил неправилен извод, че Р. Ма В. не е престирала труд. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.
В съдебно заседание касаторът, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да остави в сила обжалваното решение. Претендира присъждане на разноски. В писмено становище от 25.09.2026 година излага подробните си съображения.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват

касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.т. 1 и 2 от Наказателно-процесуалният кодекс (НПК), приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН.
Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Производството пред районния съд е образувано по жалбата на „Ен Ер Консултинг“ ЕООД със седалище и адрес на управление [населено място] срещу Наказателно постановление № 29-2400092/21.10.2024 година на Директора на Дирекция „Трудова мобилност“ - С., с което е наложена “имуществена санкция” в размер на 1 500 лева на основание чл. 78, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) затова, че на 17.10.2023 година е допуснал до работа Р. Ма В. до работно място на място – [населено място], [улица] като хигиенист, което не е посочено в разрешението за пребиваване и работа №[ЕИК].
С Решение от 03.12.2025 година, постановено по НАХД № 16687/2024 година, Наказателното постановление е отменено. За да постанови този резултат въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че Р. Ма В., гражданин на Република Ф., пребивава на територията на Република България с разрешен достъп до пазара на труда №[ЕИК]. Приел е, че между дружеството-жалбоподател и Р. Ма В. е сключен Трудов договор № 132/16.10.2023 година с място на работа [населено място] или всяко друго място, определено от работодателя за длъжността „чистач/хигиенист“. Приел е, че от събраните по делото доказателства не се установява, че на 17.10.2023 година работникът е полагал труд [населено място], [улица].
Настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо и правилно с допълващи мотиви.
Въззивният съд правилно е приел, че работникът не е престирал труд на конкретната дата. От писменото обяснение на управителя на дружеството не се установява работа на 17.10.2026 година.
Работниците – граждани на трета държава, с разрешен достъп до пазара на труда могат да работят по трудово правоотношение или като командировани или изпратени в рамките на предоставяне на услуги на територията на Република България – само за местния работодател или местното лице, приело на работа командировани или изпратени работници или служители, и за посочените в разрешението, издадено от компетентните органи, място, длъжност и срок на работа, арг. чл. 7, ал. 2 от МТМТМ.
В представеното Разрешение като работодател е вписан „Ен Ер Консултинг“ ЕООД.
Настоящият състав намира, че под място на работа не следва да се разбира адреса на управление на търговското дружество, а изрично посочено такова.
В конкретния случай в разрешението не е посочено място на работа.
Дотолкова доколкото работникът е престирал труд в [населено място], в дома на управителя на търговското дружество, следва да се приеме, че не е налице отклонение от режима. Същият има за цел предвидимост в движението на работниците-граждани на трета държава.
Предвид горното обжалваното решение следва да се остави в сила.
На жалбоподателя следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 276,10 евро не е претендирал присъждане на разноски.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1, пр. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.12.2025 година, постановено по НАХД № 16687/2024 година.
ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по труда ДА ЗАПЛАТИ НА „Ен Ер Консултинг“ ЕООД със

седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6 сумата от 276,10 (двеста седемдесет и шест и 0,10) евро, представляваща съдебно-делооводни разноски.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1. 2.